

דף נד.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רד פ"ב

ג. כל דבר הקדוש בקדושת הפה מתפס בנדר כגון שאמר ככר זה כשה של קרבן, כהיכל, כירושלים או כאחד משמשי המזבח הרי זה נדר. הגה: אם נדר בשלחן שבמקדש הוי נדר, אבל אמר כשלחן סתם ש אין זה כלום, ומ"מ בעם הארץ יש להתיר לו שלא יהיה פרוץ בנדרים.

דף נד:

עין משפט ד.

יו"ד סימן רצד פ"ד

ח. פירות רבעי יש להם דין מעשר שני לכל דבר ^ה, ובזמן שבית המקדש היה קיים היו צריכים להעלותם לירושלים לאכלם שם או לפדותם ולהעלות הפדיון שם, והם מותרים מיד אחר הפדיון, אבל היום שאין יכולין להעלותם לירושלים, פודים אותם ^א אחר שיגמרו ויתלשו, ויכול לפדות את כולם בשוה פרוטה ^ב אפי' הם רבים, וישליך הפרוטה לים הגדול או ישחקנה ויפזרנה לרוח או ישליכה בנהר אחר שחיקה. ט. בשעת פדיון מברך ^ג אקב"ו על פדיון רבעי. ויכול לפדות בפירות אחרים שישוו שוה פרוטה, שהוא אחד מל"ב במעה כסף ששוקל

ש. הט"ז והש"ך כתבו שדברי הרמ"א אינם מכוונים אלא אם התפס בדבר, כגון שאמר ככר זה עלי כשולחן הקודש, או אפי' כשולחן סתם הוי ג"כ אסור, אבל בנדר בשולחן ואינו מתפס בשום דבר אלא שאומר בלשון שבועה אני נודר או אני נשבע בשולחן הן קדוש או סתם אינה שבועה כלל. ודברי הרמ"א כשגגה היוצאת מלפני השליט עכ"ל. ת. ממשנה פ"ה דמעשר שני, וקידושין דף נ"ד ע"ב, ובברכות ל"ה ע"א יליף לה מקראי. א. כתב הש"ך בס"ק י"ב דיש ליזהר לכתחילה שלא לפדות אלא בתלוש ממש אבל בשעת הדחק יש לפדות במחובר ושלא יחול עד שיקלט. ב. משמאל בערכין כ"ט ע"א והרא"ש בפ"י דברכות. ג. פי' בשעת פדיון קודם שישליכו לים כדי שתהיה ברכה זו עוברת לעשייתן. ש"ך ס"ק י"ד.

ט"ז גרעיני שעורה שהוא רביע ד' דרה"ם.

ו. י. פירות רבעי פטורים מלקט ושכחה ה' ופרט ועוללות.

עין משפט ו.ז. יו"ד סימן שלא פניף קלג

קלג. קכו. בזמן הזה י' אם רצה לפדות מעשר שני שוה מנה בפרוטה
לכתחילה פודה ומשליך הפרוטה לים הגדול, אבל לשאר נהרות
צריך לשוחקה לפני כן. וכן יכול לחלל מעשר שני על פירות, ושורף
הפירות שחילל עליהם שלא יהיו תקלה לאחרים.

עין משפט ז.ט. יו"ד סימן רצד פניף ו
עיין לעיל עין משפט ד

ד. היינו המעה הוא רביע דרה"ם וא"כ הפרוטה היא משקל כסף של חצי שעורה. ש"ך
ס"ק ט"ו.
ה. ממשנה ז' פ"ז דפאה, ומשנה ג' פ"ה דמעשר שני וכב"ה.
ו. כיון שלאיבוד הולך פדיונו.